

Εισήγηση στην εκδήλωση 18/9 με ομιλητή τον Νορβηγό Eirik Eiglad και θέμα την άμεση δημοκρατία και τις εναλλακτικές της μορφές.

Ανάμεσα στις ακραίες, και ταυτόχρονα παράλογες απόψεις, ότι η οργάνωση της κοινωνίας είναι είτε αποτέλεσμα της τεχνικής ικανότητας και αρμοδιότητα των ειδικών της πολιτικής. Είτε αποτέλεσμα της αυθόρμητης και φυσικής ροπής των ανθρώπων προς την αρμονία. Το διάστημα που μεσολαβεί αποτελεί αυτό που με την αληθινή έννοια του ονομάζουμε πολιτική.

Η τέχνη του ρεαλιστικού είναι μια τέχνη υποκειμενική και ως τούτου ανταγωνιστική.

Δεν υπάρχει ουτοπία. Παρόλη την υπόσχεση τους στο παρελθόν ούτε σύνταγμα, ούτε ηγεμόνας, ούτε κόμμα, ούτε οι εξεγερμένες μάζες μπόρεσαν να φέρουν την ευτυχία στο κόσμο και ούτε πρόκειται αυτό ποτέ να γίνει. Η οργάνωση της κοινωνίας είναι το αποτέλεσμα της ισορροπίας και συνεχούς πάλης ανταγωνιστικών δυνάμεων και συμφερόντων και όχι ενός επί της γης επαναστατικού ευαγγελίου.

Αν και τα δίπολα είναι ο συνήθης τρόπος για την ερμηνεία του κόσμου (εξουσιαστές – εξουσιαζόμενοι, αφεντικά – εργάτες, διευθυντές – διευθυνόμενοι) εντούτοις δεν αποτελεί αυτή η οπτική ματιά την αλήθεια των πραγμάτων.

Σήμερα βρισκόμαστε μπροστά στον επαναπροσδιορισμό από την κοινωνία της σημασίας του *άρχειν*.

Σε ολόκληρο τον δυτικό κόσμο τίθεται το ερώτημα ποιος κυβερνά; ποιος ορίζει τον νόμο;

Αυτό είναι ένα ερώτημα που γίνεται μετά την αποτυχία του καπιταλιστικού οικονομικού συστήματος να εκπληρώσει την υπόσχεση του. Και το ερώτημα θα αυξάνει στην ένταση του όσο τα αποτελέσματα της αποτυχίας αυτής θα είναι όλο και πιο επώδυνα. Η αποτυχία της υπόσχεσης της αυτό – ρύθμισης, η μονομανία της ανάπτυξης, η αποτυχία της υπόσχεσης της αφθονίας αντικαταστάθηκαν από την απορύθμιση των αγορών, τη νεοπρολεταριοποίηση των δυτικών πληθυσμών, τη φεουδοποίηση και την εξάντληση των φυσικών πόρων του πλανήτη από τις πολυεθνικές. Όλα τα παραπάνω θα οδηγήσουν σε ένα δομικό αδιέξοδο, εκτός απροόπτου, τον καπιταλισμό, το αστικό πολιτισμικό σύστημα που τον εκπροσωπεί και το πολιτικό σύστημα του κοινοβουλευτισμού.

Είναι περιττό σήμερα να μιλήσουμε εδώ για την αστική αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Είναι περιττό να επιχειρηματολογήσουμε για αυτό που όλος ο κόσμος γνωρίζει καλά, ότι αποτελεί δημοκρατία μόνο κατ'εμφάνιση και με στόχο την απάλειψη από την κοινωνική μνήμη, από την ιστορική γνώση της πραγματικής δύναμης που διαθέτει η δημοκρατία ως κοινωνική οργάνωση.

Ο Berhouz Safradi ο Ιρανόσ ομιλητής του φεστιβάλ αναρωτήθηκε για τον προσδιορισμό Άμεση δημοκρατία ότι: *«τι άλλο θα μπορούσε να είναι η δημοκρατία παρά άμεση;»* και παρόλα αυτά δεν είπε κάτι που να μην έχει λεχθεί ήδη από το παρελθόν. Αυτό το γεγονός που τόσο η σημερινή κυριαρχία αλλά και οι αναρχικοί με τον ίδιο τρόπο προσπαθούν να επικαλύψουν είναι ήδη ρητά διατυπωμένο εδώ και αιώνες. Ήδη από το κοινωνικό συμβόλαιο ο Rousseau ήταν σαφής: *«πραγματική δημοκρατία είναι μόνο η άμεση δημοκρατία»* και όσο αφορά τον κοινοβουλευτισμό έλεγε μέσα από ένα από τα πιο διάσημα κείμενα του μιλώντας για την περίπτωση της Βρετανίας ότι: *«οι βουλευτές του λαού δεν είναι ούτε μπορούν να είναι οι αντιπρόσωποι του...κάθε νόμος τον οποίο δεν έχει επικυρώσει ο λαός ως πρόσωπο είναι άκυρος δεν είναι νόμος. Ο αγγλικός λαός νομίζει ότι είναι ελεύθερος, απατάται οικτρά, είναι ελεύθερος μόνο κατά την διάρκεια της εκλογής των μελών του κοινοβουλίου, μόλις εκλεγούν είναι δούλος, δεν είναι τίποτα. Ο τρόπος με τον οποίο διαχειρίζεται τις σύντομες στιγμές ελευθερίας του αποδεικνύει ότι αξίζει να την χάσει».*

Αν αυτά τα λόγια ειπώθηκαν πριν αιώνες σήμερα αρχίζουν και γίνονται ξανά συνείδηση και κοινωνική αλήθεια. Η συλλογικότητα των ανθρώπων γνωρίζει ότι εξαπατάται όμως δεν εξεγείρετε. Δεν έχει πίστη ότι υπάρχει εναλλακτική λύση στο ζήτημα της αυτό κυβέρνησης. Η ρήση TINA there is no alternative της Μάργκαρετ Θάτσερ έχει απλωμένα ακόμα τα ιδεολογικά της δεσμά επάνω στις ευρωπαϊκές κοινωνίες.

Προσδοκούμε την κοινωνική εξέγερση. Επενδύουμε στην κοινωνική οργή, στην οικονομική απόγνωση και τα οικολογικά αδιέξοδα για να διεκδικήσει η κοινωνία μια έξοδο από την κρίση μέσω της εξόδου από τον καπιταλισμό. Αλλά αν νομίζουμε ότι από την καταπίεση θα προκύψει μόνης της η δημιουργία ενός άλλου τρόπου αυτοκυβέρνησης και αυτονομίας πλανόμαστε εξίσου οικτρά με όσους έχουν τυφλή πίστη στον κοινοβουλευτισμό ότι εξυπηρετεί την βούληση του λαού.

Η αυτοκυβέρνηση Τώρα.

Αυτό που σε παγκόσμιο επίπεδο διεξάγεται σήμερα είναι ο πόλεμος του καπιταλισμού ενάντια στην δημοκρατία.

Αυτή η πλανητική διαμάχη είναι και η βάση όλων των επαναστατικών εγχειρημάτων σήμερα. Από τον αγώνα για την γη του MST στη Βραζιλία, τον αντικρατικό αγώνα στην Ελλάδα του Δεκέμβρη μέχρι το τρίπτυχο Δημοκρατία-Δικαιοσύνη-Αξιοπρέπεια των αυτόνομων κοινοτήτων στην Chiapas ο κοινός παρονομαστής όλων είναι ο αγώνας των πολλών ενάντια στην εξουσία των λίγων δηλαδή ο αγώνας για δημοκρατία.

Άμεση δημοκρατία σημαίνει απαραίτητα και ισότητα. Προϋποθέτει την πλήρη εξαφάνιση των διακρίσεων και των οικονομικών τάξεων. Για αυτό το πράγμα θα πρέπει να αναδυθούν ως κοινωνικές αξίες και ως κοινωνικά αιτήματα η πλήρης πολιτική και οικονομική ισότητα και αλληλεγγύη.

Η υιοθέτηση ή όχι των αξιών αυτών από το κοινωνικό σύνολο, αποτελεί το βαρόμετρο για την πιθανότητα ή το ανέφικτο της επαναστατικής εφαρμογής ως δυνατότητα.

Τι μπορούμε λοιπόν σήμερα να κάνουμε έτσι ώστε την στιγμή που η συζήτηση για την αυτοκυβέρνηση των κοινωνιών γίνεται επάνω σε λευκές σελίδες, χωρίς τις αφηγήσεις των ιδεολογιών του παρελθόντος, να μπολιαστούν τα προτάγματα των αγώνων του μέλλοντος με το επαναστατικό σχέδιο;

Σε αυτό ας ακούσουμε τι έχουν να μας προτείνουν οι επισκέπτες του φεστιβάλ της άμεσης δημοκρατίας. Η Mariza de Fatima Luz παρακολουθώντας τις διεργασίες και το αντιεξουσιαστικό κίνημα παρατήρησε: *«στην Ελλάδα ασχολείστε περισσότερο με την θεωρία και λιγότερο με την εφαρμογή της»* ενώ ο Juan Manuel Sanchez Gordillo από την Μαριναλέντα μας παροτρύνει ότι: *«η αριστερά πρέπει να κάνει αυτά τα οποία μιλάει»*. Η συμβουλή τους λοιπόν είναι απλή και συγκεκριμένη. Πρέπει στο σήμερα. Πρέπει στο τώρα να μπολιάσουμε τους κοινωνικούς αγώνες και τις δομές αυτοθέσμησης με εφαρμοσμένη άμεση δημοκρατία. Πρέπει από το σύνθημα να περάσουμε στην δημιουργία. Από την διαδήλωση στην κολεκτίβα, στην κοοπερατίβα, στις συνελεύσεις γειτονιών, στα ελευθεριακά σχολεία, στα δίκτυα αλληλέγγυου εμπορίου, στην οικοκοινότητα, στις βιολογικές καλλιέργειες, στα αυτόνομα εργατικά κέντρα, στην δημιουργία του δημόσιου χώρου που αποτελεί την προϋπόθεση για την δημοκρατία. Αυτή η διαδικασία εφαρμοσμένης αυτό θέσμησης δεν πρέπει να αποτελεί την λεζάντα ή την πρόφαση για την αύξηση της πολιτικής μας επιρροής μια λογική που κυριαρχεί δυστυχώς στην αριστερά και το αντιεξουσιαστικό κίνημα. Αλλά την πολιτική πρόταση που θα αποτελεί διαπαιδαγωγικού χαρακτήρα βίωμα τόσο για εμάς που αποτελούμε κομμάτι της διαδικασίας αυτής όσο και για το πλήθος της κοινωνίας η οποία μας παρακολουθεί με ενδιαφέρον και προθυμία και περιμένει να δει και να συμμετάσχει σε μια ρεαλιστική λύση επανόνηματοδοτησης της κοινωνικής οργάνωσης.

Τα παραδείγματα είναι το καλύτερο μάθημα, και το σήμερα είναι ο καλύτερος τρόπος να δούμε το αύριο.

ΑΓ